

روح بهر اسلام

بقلم نیتوس بورکهارت *
ترجمه‌ی دکتر سیدحسین نصر

غصب میکند .

* اصل این مقاله تحت عنوان «The Spirit of Islamic Art»
بقلم Titus Burckhardt در مجلهٔ Islamic Quarterly, Vol. I,
No. 4, 1954، بطبع رسیده است .

آقای بورکهارت که خود از منبع وحی اسلام متمتع شده و مراحل
سیر و سلوک معنوی را پیموده اند، سالیان دراز در بلاد اسلامی مخصوصاً در مغرب
اقصی یا مراکش گذرانیده و با آثار هنر اسلامی آشنائی فراوان
دارند . نوشته‌های ایشان دربارهٔ تصوف و نیز هنر دینی شهرت جهانی دارد .
برخی از آثار معروف ایشان عبارت است از :

Introduction aux doctrines ésotériques de l'Islam,
Lyons, 1955 که بزبان آلمانی تحت عنوان Von Sufitum و به
انگلیسی بنام Introduction to Sufi Doctrine ترجمه شده است
(راقم این سطور این کتاب و مؤلف آنرا در مجلهٔ راهنمای کتاب ،
شمارهٔ دیماه ۱۳۳۸ ، ص ۶۱۷ - ۶۲۰ ، معرفی کرده است) ؛
De l'homme universel, Lyons, 1953 که ترجمهٔ فصول اول -

الانسان الکامل عبدالکریم جیلی است؛
La Sagesse des prophètes, Paris, 1955 یکی از شاهکارهای ایشان که ترجمه و شرح فصوص الحکم
ابن عربی است؛
Alchemie, Sinn und Weltbild, Olten, 1960 که دربارهٔ کیمیا و رموز و تمثیلات آنست . در زمینهٔ هنر علاوه بر مقالات
متعدد آقای بورکهارت مؤلف کتاب بسیار مهمی است در هنر دینی بنام
Principes et méthodes de l'art sacrée, Lyon, 1958

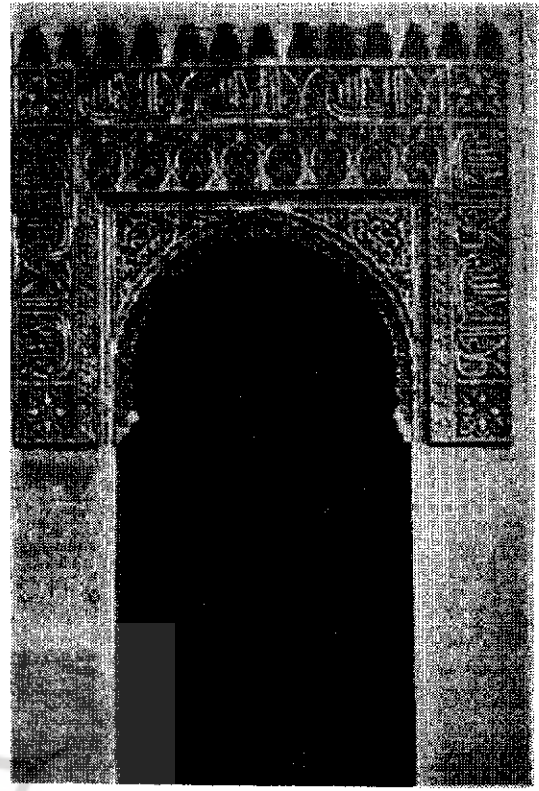
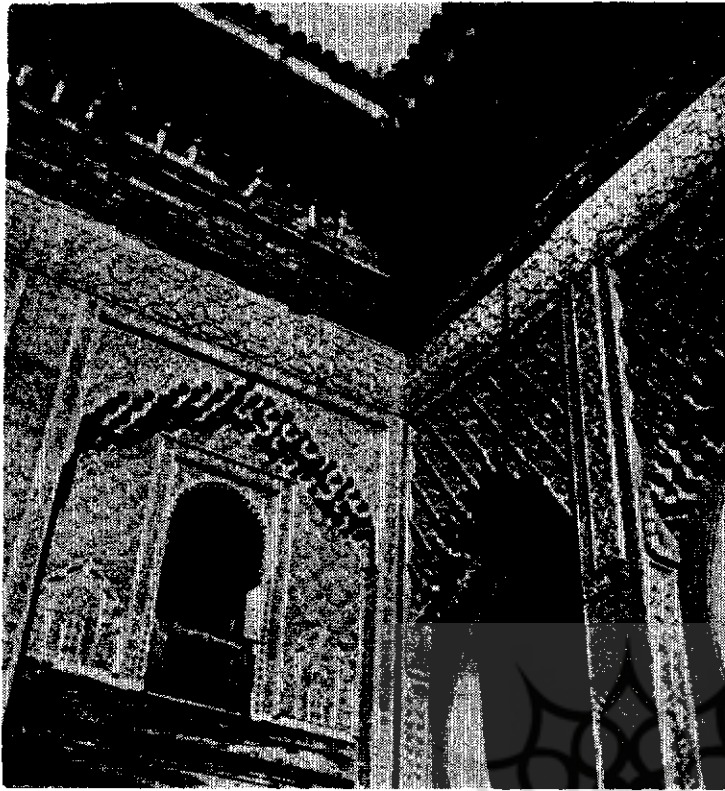
که بزبان آلمانی Von Wesen heiliger Kunst in den
Weltreligionen, Zurich, 1955 بطبع رسیده و بزودی بزبان

انگلیسی نیز چاپ خواهد شد . بعلاوه ایشان مدیر دورهٔ کتابهای
«Stätten des Geistes» هستند که بزبان آلمانی و در بعضی موارد
انگلیسی دربارهٔ شهرهای بزرگ دینی و معنوی جهان چاپ میشود .
در این دوره ایشان خود چند کتاب تألیف کرده‌اند که از لحاظ مقالهٔ فعلی
پراچ‌ترین آن Fes, Stadt des Islam, Olten, 1960 است که
ایشان دربارهٔ فاس یکی از قدیمیترین و زیباترین شهرهای اسلامی نگاشته‌اند .

در این مقاله آقای بورکهارت بیشتر اشاره به هنر اسلامی بلاد عربی
و ترکی کرده‌اند . البته ایشان آشنائی و علاقه زیادی به هنر ایرانی نیز
دارند لکن چون در ایران آشنائی با هنر اسلامی ایران بیشتر از هنر
بقیهٔ ممالک اسلامی است لذا اینجانب ترجمهٔ مقالهٔ فعلی را برای
خوانندگان محترم این مجله بیفایده ندانست گرچه در آن از هنر ایرانی
بعضی نشده است .

گرچه وحدت خود يك حقیقت کاملاً عینی است لکن
بنظر انسان يك مفهوم ذهنی و انتزاعی جلوه میکند . این امر
و نیز یکی دو عامل که از روحیه و طرز تفکر مردم سامی نژاد
برمیخیزد علت انتزاعی بودن هنر اسلامی است . اسلام مبتنی
بر توحید است و وحدت را نمیتوان با هیچ تصویری نمودار
ساخت و بیان کرد . لکن بکار بردن تصویر در هنر اسلامی بکلی
منع نشده است . در هنری که اختصاص با موردینی ندارد میتواند
از تصویر استفاده کرد بشرطی که تصویر خداوند و یا صورت
پیغمبر اسلام (ص) نباشد . تصویری که سایه میافکند استثنائاً
جایز است بشرطی که يك تصویر هندسی از حیوانات باشد
چنانکه در آثار معماری قصور و جواهرات و تزیینات دیده میشود .
تصویر نباتات و حیوانات بطور کلی جایز است لکن فقط طرحهای
هندسی گیاهی است که واقعاً متعلق به هنر دینی اسلام میباشد .
وجود نداشتن تصاویر در مساجد در مرتبهٔ اول يك هدف منفی
دارد و آن از میان برداشتن هر گونه «حضور» است که ممکن
است در مقابل «حضور نامرئی» خداوند جلوه کند و باعث اشتباه
و خطا شود بعلمت نقصی که در هر تمثیل و رمزی وجود دارد . در
مرتبهٔ ثانی این وجود نداشتن تصویر يك هدف و غایت مثبت
دارد که آن تأکید جنبهٔ تنزیه ذات باری تعالی است بدین معنی
که ذات مقدس او را نمیتوان با هیچ چیز سنجید .

بنابین نظر اسلامی که اساس آن در شهادهٔ اول لا اله الا الله
بیان شده است منشاء هر گونه خطا از این سرچشمه میگیرد که
نسبی و مقید بعنوان مطلق تلقی شود و بنا برین با آنچه نسبی و مقید است
يك استقلال وجودی داده شود که در واقع از اونیست و فقط متعلق
بمطلق است، و همان خیال و بصورت دقیق تر و هم است که انسان را
باین اشتباه میکشاند . مسلمانان در هنر تصویری یکی از انواع
آشکار و مسری این خطا را مینندند زیرا بنظر آنان حتی اگر
يك تصویر نمودار و مبین الوهیت نباشد باز هم باعث اشتباه
بین دو مرتبه از واقعیت میشود مثلاً در مورد تصویر يك حیوان
واقعیت پائین تر سنگ مرده واقعیت برتر گوشت و خون زنده را

راست: در الحمراء، با کتیبه‌ای که در آن جمله « لاغالب . الا الله » تکرار شده است چپ: مدرسه الاندلس

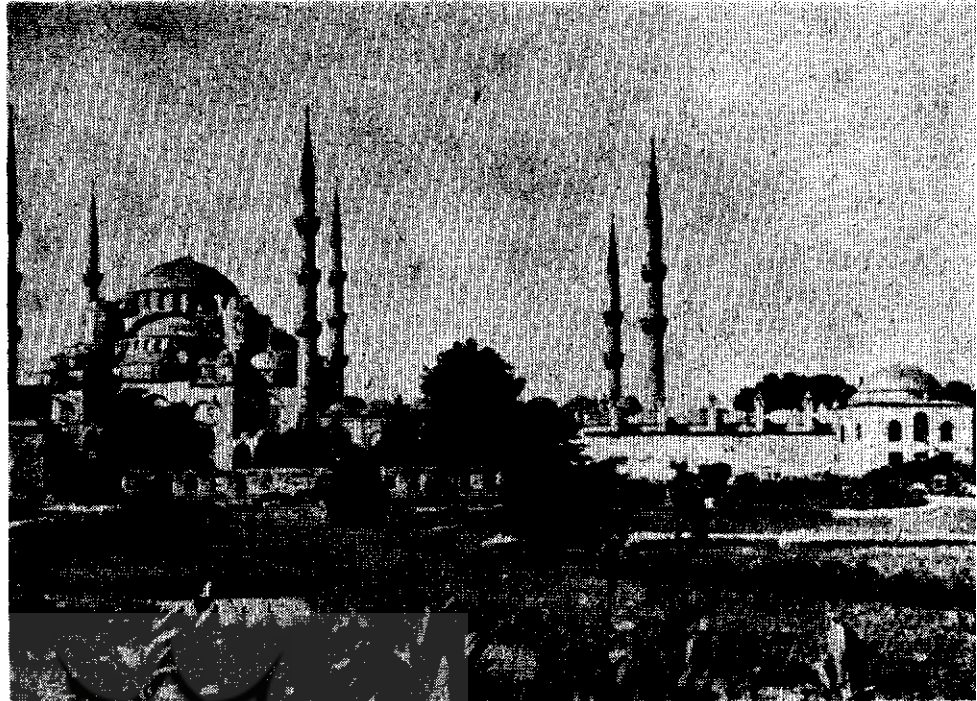
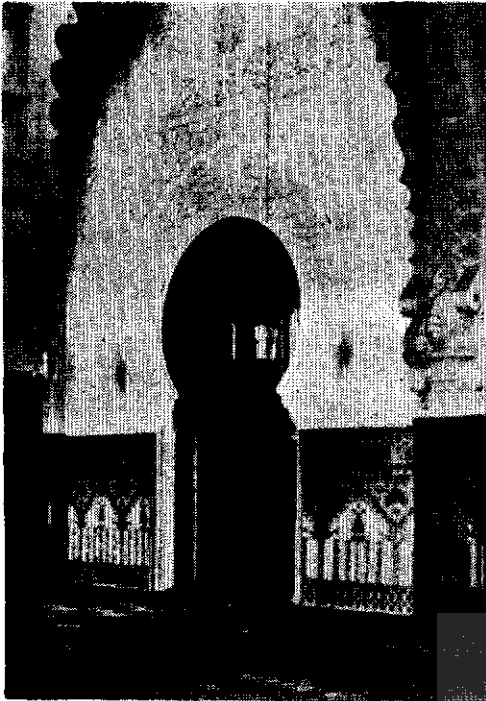
معماری دورهٔ رنسانس انسان را متوجه عملی که هر قسمت ساختمان انجام میدهد نمیسازد. در یک بنای دورهٔ رنسانس مثلاً آن نقاطی که باید بیشتر وزن را حمل کند و نیز خطوطی که وزن عمارت را نگاه میدارد تقویت شده و در نتیجه این عناصر یک جنبهٔ « آگاهی زنده» یافته است و همین امر از نظر اسلامی بازیک اشتباه بین دو مرتبهٔ واقعیت و نداشتن صداقت عقلی و فکری است. اگرستونهای لطیف و نازک بتواند یک گنبد را نگاه دارد چه فایده دارد تصنعاً بآن یک وضع و حال کشش و فشار داد که بهر حال از آن جمادات طبیعی نیست؟

و نیز معماری اسلامی سعی نمیکند که سنگینی طبیعی سنگ را با نشان دادن یک حرکت صعودی در سنگ مرتفع سازد چنانکه در معماری گوتیک متداول است. اعتدال بی حرکت مستلزم عدم حرکت است لکن در معماری اسلامی ماده سنگین و بیشکل با حکاکای طرحهای تزئینی زخرفی و اسلیمی و حجاری باشکال مقرنس و مشبک سبکی یافته و شبیه باشیاء حاکی ماوراء میشود و بدین وسیله نور بر هزار جهت تأیید و سنگ و کج را مبدل بیک جوهر قیمتی میسازد. طاقهای مسلسل حیاط الحمراء و برخی مساجد مغرب [مراکش و الجزیره و غیره] یک احساس

دارویی که این گنجی و اشتباه را علاج میکند حکمت است که هر چیزی را در جای خود قرار میدهد. در هنر بکار بردن حکمت یعنی درک این حقیقت که هر اثر هنری باید طبق قوانینی که بر مادی که آن اثر از آن بوجود آمده است حکم فرمائی میکند ساخته و پرداخته شود و این قوانین باید بیان شود و آشکار باشد نه اینکه کتمان شود و در حجاب مستور ماند. مثلاً معماری باید اعتدال متوازن را نشان دهد و باید مانند یک بلور که بصورت صحیح تشکیل یافته است یک نمونهٔ کامل از مادهٔ بیجان و حیات باشد.

این مثال محتاج به مختصر بیان است. ما میدانیم که بعضی مردم معماری اسلامی را مورد انتقاد قرار میدهند چون برعکس

۱- پس از فتح مکه پیغمبر (ص) اول دستور داد که همهٔ بت‌هایی که اعراب در صحن کعبه ساخته بودند شکسته شود و سپس وارد خانه خدا شد. دیوارهای کعبه بوسیلهٔ یک نقاش رومی (از بیزانس) نقاشی شده بود و روی دیوارهای آن بین تصاویر مختلف تصویر حضرت ابراهیم (ع) بود در حالیکه با چندتیر مشغول به پیشگویی بود و نیز تصویر حضرت مریم یا حضرت عیسی (ع). پیغمبر (ص) دست خود را روی این تصویر نهاد و دستور داد بقیهٔ تصاویر از بین برده شود.

راست : مسجد سلطان احمد در اسلامبول چپ : محراب الحمراء

نه صرفاً استدلالی و شرافت عقل و هنر در همین است . بنابراین گفتار برخی استادان هنری اسلامی که هنر از عقل یا از علم سرچشمه میگیرد بهیچوجه نمیرساند که این «راسیونالیست» است و از ذوق معنوی منقطع است بلکه مقصود آنان درست برعکس اینست .

همچنین مطابق باقول استادان اسلامی که مؤید این امر است میتوان گفت که هنر عبارت است از ساختن و پرداختن اشیاء مطابق با طبیعت و فطرت آنها که بالقوه زیبا است چون از دست خداوند آمده است . هنر یعنی ماده را شرافت و اصالت بخشیدن .

اینها اصولی است که میتوان در صنایع و هنرهای فرعی تر نیز یافت مثلاً در قالی بافی که اینقدر در جهان اسلامی عمومیت دارد . محدودیت بطرحهای هندسی و فقدان هرگونه شکلی که بتوان واقعا آنرا تصویر خواند بهیچوجه مانع خلاقیت و حاصلخیزی نشده است بلکه برعکس هر قطعه مگر آنکه برای بازار اروپائی تهیه شده باشد شادی و سرور هنرمندی را که آنرا بافته است جلوه گر میسازد .

صنعت قالی که با گره بافته شده است بظن قوی از مردم صحراگرد و بادیه نشین سرچشمه گرفته است و بهترین نمونه

آرامش و صفای کامل میبخشد و بنظر میرسد که آنها از اشعههای درخشان نور یافته شده است و در واقع نور است که به بلور مبدل شده و انسان فکر میکند که ماده درونی اطاقهای پیوسته اصلاً سنگ نیست بلکه نور الهی است و آن عقل خلاق است که بصورت اسرار آمیزی در همه چیز منزل دارد .

این امر ثابت میکند که عینیت (اوبژکتیویته) هنر اسلامی یعنی وجودنداشتن هرگونه میل ذهنی و درونی (یاسوژکتیو) یا «انگیزه احساسات باطنی» هیچ رابطه ای با روش استدلالی صرف یا راسیونالیزم ندارد و راسیونالیزم چیست مگر محدود کردن عقل بحدود بشری ؟ و همین محدودیت است که در معماری رنسانس و تعبیر «درونی وزنده» که در آن دوره از معماری شده است نمودار است و طبق آن سنگ را بتحوی بکار میبردند که انگار دارای برخی خصائص بشری و روانی است .

این راسیونالیزم فقط يك پله از شهوت های انفرادی دور است و يك پله دیگر مارا بمفهوم مکانیکی جهان میرساند . هیچ يك از این تمایلات در هنر اسلامی که اصل منطقی آن همیشه غیر انفرادی و کیفی و معنوی است وجود ندارد ، بلکه طبق نظر اسلامی عقل اول از همه آن چیز است که بوسیله آن انسان حقایق منزل را میپدیرد ، حقایقی که خود نه غیر استدلالی است و

این فن درقالیه‌های این مردم یافت میشود. این نکته از لحاظ روح اسلام حائز اهمیت فراوان است چون روح اسلام در مرتبه معنوی منطبق با روحیه مردم صحرا گرد است در مرتبه روانی. احساس عمیق ناپایداری این دنیا ودقت وفشردگی فکرونیوغ برای وزن ووزن (ریتم) از خصائص صحراگردان است.

نشانه‌هایی از روحیه صحراگردی را میتوان حتی در معماری مشاهده کرد گرچه این هنر متعلق ب مردم شهرنشین است. بنابراین عناصر ساختمانی مانند ستونها وطاق های ضریبی و دروازه‌ها هر يك تا حدی مستقل است باوجود اینکه عمارت بطور کلی دارای وحدت است. بین قسمت‌های ساختمان يك پیوستگی زنده وجود ندارد. هنگامیکه باید از تکرار اجتناب ورزید، گرچه تکرار همیشه بد نیست، این امر بوسیله تغییر تدریجی شکل ستونها وطاقهای ضریبی ویا قسمت‌های برجسته دیگر معماری انجام نمیگیرد بلکه بوسیله تضادهای شدیدمتناوب عملی میشود. مسجد دوره اول اسلام که يك تالار بزرگ نماز با يك سقف عرض مسطح است که بوسیله يك عده ستون‌هایی که واقعا مانند يك نخلستان است نگاه داشته شده است، انسان را بیاد محیط صحراگردان میاندازد. آرامگاه‌های گنبددار با پایه‌های مربع با روح صحراگردی هماهنگ است از آنجا که دارای دقت و فشردگی صوری میباشد.

وانگهی نبوغ هندسی که با این قدرت در هنر اسلامی جلوه میکند مستقیماً از آن نوع تفکری سرچشمه میگردد که مخصوص اسلام است و اساطیری (میتولوژیک) نیست بلکه اقتراعی است^۲. اکنون باید توجه کرد که هیچ تمثیل و رمزی در جهان مشهودات برای بیان پیچیدگی درونی وحدت وانتقال از وحدت تقسیم وتکثیر ناپذیر به «وحدت در کثرت» و یا «کثرت در وحدت» بهتر از سلسله طرح‌های هندسی در يك دایره یا کثیرالسطوحها در يك کره نیست.

در هر سرزمینی که اسلام انواع قبلی معماری را در خود جذب کرد، مانند امپراطوری بیزانس (روم) و ایران و هندوستان صور واشکال موجود بسوی دقت بیشتر هندسی توسعه یافت و این امر نه کمی است و نه مکانیکی بلکه کیفی است چنانکه از زیبایی که نتیجه آنست آشکار میشود. بدون شك در هندوستان است که شدیدترین تضاد بین معماری محلی وآرمانهای هنری فاتحان اسلامی وجود دارد. معماری هندو در عین حال که مخشن و پیچیده است، ساده وغنی است مانند يك کوه مقدس پراز غارهای مخفی در حالیکه معماری اسلامی متمایل بروشنی ووضوح واعتدال ومثانت است. هر جا که هنر اسلامی اتفاقاً اصول معماری هندو را برای مقاصد خود بکار برده است قدرت و «نیروی زمینی» مبدل بسبکی بیشتر شده است^۳. برخی از انبیه اسلامی هند در زمره کامل‌ترین انبیه‌ایست که تاکنون ساخته شده است. هیچ معماری دیگری بر آن برتری نیافته واز آن تجاوز

نکرده است.

لکن معماری اسلامی بیشتر در بلاد مغرب اسلام نبوغ خاص خود را حفظ کرده است. در این بلاد یعنی در الجزیره ومراکش واندلس معماری بيك مرتبه تکامل بلوری رسیده است که درون مساجد وقصرها را مبدل بيك واحه طراوت وتازگی میکند وآنها بصورت جهانی درمی آورد صاف وروشن وحتى میتوان گفت دارای احساس سعادت جاویدانی که در يك مزار وجود دارد^۴.

جذب عوامل رومی در معماری اسلامی به بهترین وجهی در تغییراتی که ترك‌ها روی اسلوب ایاصوفیا داده‌اند نمودار است. چنانکه نزد همه معروف است ایاصوفیا از يك گنبد مرکزی عظیم که در پهلوئی آن دو نیمه گنبد که بنوبه خود بوسیله چند محراب طاقدار بسط یافته است تشکیل شده است. روی هم رفته این بنا فضائی را بوجود می‌آورد که طول آن از عرض بیشتر است، فضائی که نسبت‌های تقریباً غیر قابل درك آن حدودی ندارد چون هیچ محل اتصال نمایان در آن دیده نمیشود. معماران اسلامی مانند سینان این اسلوب گنبد مرکزی را که بوسیله چند گنبد دیگر بسط یافته است اتخاذ کرده وآنها بنتایج نوینی رسانیدند که تصور آن صرفاً هندسی است. یکی از بهترین آنان مسجد سلیمیه در ادرا است که گنبد وسیع آن روی هشت گوش قرار دارد که از دیوارهاییکه متناوباً مستقیم و بصورت محراب انحنایافته است تشکیل شده است. نتیجه يك دستگاه سطح‌های کوچک منحنی است با زوایای تقاطعی که خیلی مشخص است. این تبدیل کردن طرح ایاصوفیا را میتوان با مهیا کردن يك سنگ قیمتی که صیقل دادن منظم تر و درخشان‌تر کرده است سنجید.

از درون، گنبد چنین مسجدی بطور غیر متناهی بسوی بالا حرکت نمیکند و در عین حال روی ستون‌های خود هم سنگینی نمیکند. در معماری اسلامی هیچ چیز حاکی از زور وفشار و کوشش نیست. هیچ کششی وجود ندارد و بین آسمان

۲ - نمیتوان بیانی از حقیقت منترع تر و دورتر از نظر اساطیری از عقیده بتوحید که پایه تمام منظر اسلامی است بدست آورد.

۳ - معماری اسلامی از بدو امر برخی عوامل معماری هندو بودائی را در خود جذب کرد لکن این عوامل غیر مستقیم از طریق هنرهای ایرانی و رومی (بیزانس) باسلام رسید. تمدن اسلامی فقط در ادوار بعد باتمدن هند تماس مستقیم حاصل کرد.

۴ - در این کلام که حضرت علی (ع) نسبت داده شده است به تشبیه بین طبیعت بلور و تکامل معنوی اشاره شده است. «محمد (ص) بشر است لکن نه مانند بشرهای دیگر بلکه مانند باقوت بین احجار: «محمد» بشر لا کالبشر بل هو کالباقوت بین الحجر». این تشبیه همچنین نقطه پیوستگی معماری را بکیمیا نشان میدهد.

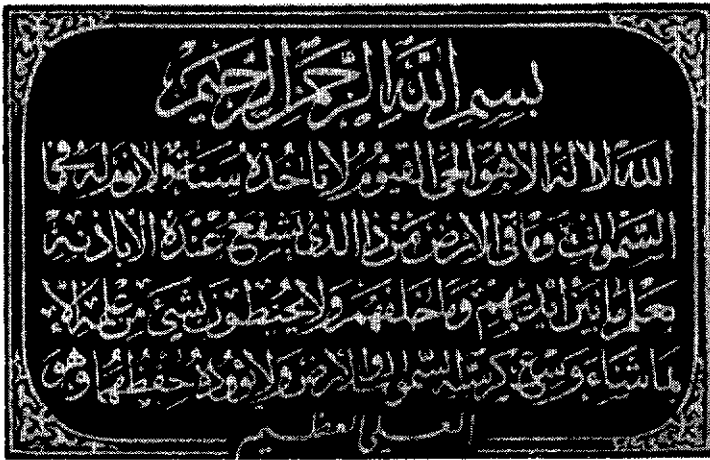
وزمین تناقضی نیست^۵.

نکنه شاخص بیرون مساجد ترکی تقابلیست، که در ایاصوفیا آتقدردیده نمیشود، بین نیمه کره گنبد و برجهای نیک تیز منارها، یک ترکیب از آرامش و آگاهی و آتنباه، از تسلیم شدن و سر فرود آوردن و بطور فعال شرکت کردن و همراه بودن. در زخرف (آرابسک) که یک ساخته مختص اسلام است نبوغ هندسی با نبوغ صحراگردی توأم شده است. زخرف یک نوع جدل تزیینی است که در آن منطق با پیوستگی زنده وزن و وزن (ریتم) توأم شده است و ازدو عنصر ترکیب یافته است، طرحهای درهم بافته و طرحهای نباتی. طرحهای درهم بافته اساساً نمودار تفکر هندسی است در حالیکه طرحهای نباتی نشانه تریسیم وزن (ریتم) است و چون از صور و اشکال مارییچ ترکیب یافته است شاید بتوان گفت کمتر از گیاه واقعی اخذ شده تا از یک شیوه صرفاً خطی. تزیینات مارییچ و حیواناتی که علامت و نشانه اشیاء خاص است و شاخ و برگهای درخت را همچنین میتوان در هنر صحرائشینان سرتاسر آسیا یافت و نیز زخرف شاهد روح ترکیب و تلفیق است که مخصوص اسلام میباشد و به نیروی اسلام برای جذب میراثهای کاملاً متفاوت گواه است. در هنر تزیینی خود، اسلام در واقع میراث تزیینی بسیاری از ملل را جذب کرده است و آنها را بدون شک یک نواخت ساخته و بکلی ترین جنبه خود تقلیل داده است، لکن در عین حال آنها را شاید بتوان گفت یک نوع وضوح عقلی بخشیده است. شریف ترین هنر بصری در جهان اسلامی خطاطی است و مخصوصاً نوشتن متن قرآن کریم که نفس هنر دینی بشمار میآید و میتوان گفت که بنحوی سهم و اهمیت آن در اسلام مطابق است با کشیدن صنم در هنر مسیحی زیرا آن نمودار ظرف مشهود کلام الهی است. در کتیبههای دینی الفبای عربی در بسیاری از موارد با زخرف و مخصوصاً طرحهای نباتی توأم شده است و طرحهای نباتی با بنحوقسمتی از تمثیل آسیائی درخت جهانی را بدست آورده است، درختی که برگهای آن مطابق با کلمات کتاب آسمانی میباشد. لکن علاوه بر این ترکیبات خط عربی در خود دارای امکانات تزیینی است که شکوه و زیبایی آن

۵ - «در یک مسجد انسان احساس نمیکند که آسمان از بالا نزول میکند چنانکه در ایاصوفیا احساس میشود و نیز میل بصعود که در کلیساهای گوتیک دیده میشود وجود ندارد. بدلیل سکون و عدم حرکت است که محیط مسجد از همه اشیاء فانی ممتاز است. در مسجد انسان در بینهایت همین جا و هم اکنون زندگی میکند و از قید هرگونه تمایل و کششی آزاد است. آن یک آرامش و استراحتی است که از هر اشتیاق و میل رهائی یافته است.»

(بنابقول)

Ulya Vogt Göknil, Türkische Moscheen, Zurich, 1953

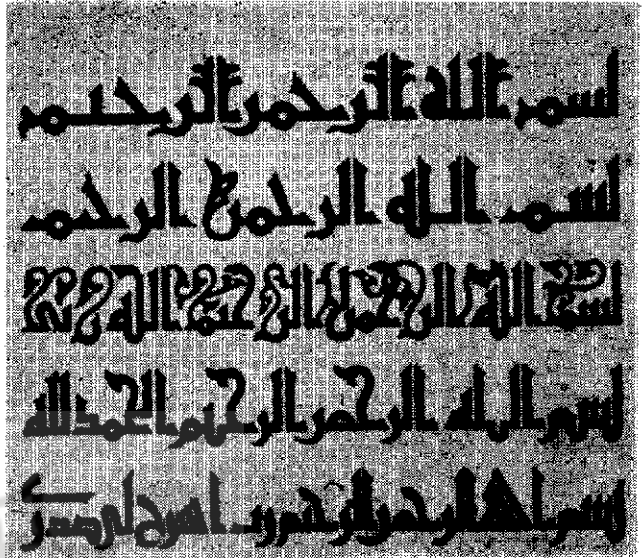

آیه الکرسی به خط ثلث به احتمال قوی از مصر

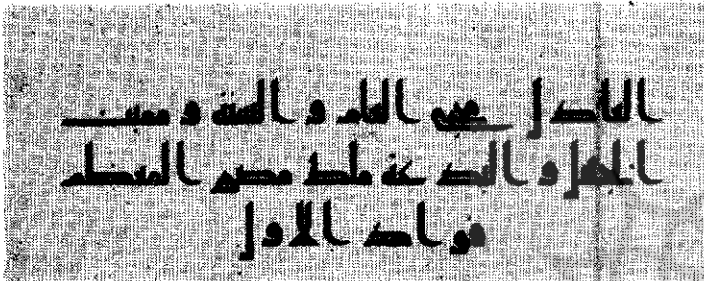
بی حد و حصر است. این خط ممکن است از یک سخط مستطیل مجمل که بوسیله خطوط عمودی ستون شکل حتی بیشتر اعتدال و توازن یافته است تا مارییچ ترین و روانترین خطوط تغییر کند. کتیبههای منقش که بر روی دیوار درونی جایگاه نماز قرار دارد و با دور محراب را گرفته است شخص مؤمن را نه تنها بیاد معنی کلمات آن میاندازد بلکه او را متوجه وزن (ریتم) اشکال و صور و حلقی آن و فیضان با جلال و قدرت وحی الهی نیز میکند.

محراب که در جهت مکه قرار گرفته است آن درگاهی یا مشکات است که آنجا امام ایستاده و نماز میگذارد در حالیکه دیگران پشت او حرکاتش را تکرار میکنند. عمل مشکات در مرحله اول از جهت صوت است بدین معنی که صوتی را که در آن خوانده شود منعکس میسازد و در عین حال انسان را بیاد محراب کلیسا یا «مقدس ترین مکان» کلیسا میاندازد و شکل آن را بصورت کوچکتر تکرار می کند. این انطباق با حضور چراغی که در جلوی محراب آویزان است تمثیلاً تقویت می یابد و این چراغ بخاطر می آورد مشکاتی را که در قرآن کریم (سوره نور، آیه ۳۵) بدان اشاره شده است:

۶ - این طرح در بسیاری از قالیچههاییکه مخصوص نماز بافته اند تکرار شده است لکن چراغ همیشه در این طرحها وجود ندارد از آنجائیکه تمثیل آن برای مشکات ضروری نیست.

بسم الله الرحمن الرحيم به پنج خط مختلف کوفی قدیمی از کتاب الخط الکوفی بقلم یوسف احمد

نمونه‌ای از خط کوفی از قرن دوم هجری

«الله نور السموات والارض مثل لوزه کمشکوة فیها مصباح المصباح فی زجاجة کانها کوکب دری ...». این نکته ایست که ظاهراً بین معنی تمثیل مسجد و کلیسا و کنیسه یهودی و شاید همچنین معبد پارسیان مشترک باشد.

برگردیم به جنبه صوتی محراب. همان انعکاس کلام الهی در طی نماز است که آنرا تمثیل و نشانه حضور خداوند میسازد. بنابراین وجود چراغ کاملاً فرعی است و میتوان گفت مربوط به آداب و رسوم مذهبی است.^۷

معجزه اسلام کلام الهی است که مستقیماً در قرآن کریم نازل شده و با خواندن در مراسم عبادی به «فعلیت» میرسد، و در اینجا است که اصل بت شکنی اسلام را میتوان یافت.^۸ کلام الهی باید یک بیان شفاهی باقی بماند و بدین طریق دفعی و بدون تجسم باشد مانند خود فعل خلاق. و فقط بدین نحو میتواند قدرت یادآورنده و احضارکننده خود را پاک و منزه نگاه دارد بدون اینکه تازگی و طراوت بی عیب و لک خود را با تماس با ماده محسوس از دست دهد، ماده ای که به صنایع شکلیه و به صورت اشکال آنان که از یک نسل به نسل دیگر منتقل میشود یک آشنائی و نزدیکی که دسترسی بآن زیاده از حد است می بخشد.

از آنجا که کلمه شفاهی در زمان ظهور میکند و نه در مکان از فسادى که زمان در اشیائی که در مکان است بوجود می آورد مصون می ماند. صحرائشینان این امر را می دانند و برای حفظ و بقای خود به کلمه شفاهی متوسل می شوند نه به تصاویر. اسلام این قناعت بیان که برای تمام مردم مهاجر و کوچ کن و مخصوصاً صحرائشینان سامی طبیعی است در مرتبه و مقام معنوی منعکس ساخته است. در عوض اسلام به محیط انسان و مخصوصاً معماری یک جنبه اعتدال و متانت و روشنی عقلانی میبخشد و بدین نحو انسان را خاطر نشان میسازد که همه چیز اثر حقیقت الهی است.

۷- گوش ماهی که تزئین برخی از قدیمی ترین مشکات های نماز است بعنوان یک عامل معماری از هنر بیونانی اخذ شده است و چنین بنظر میرسد که به یک رمز و تمثیل خیلی قدیمی اشاره میکند که طبق آن گوش ماهی و مروارید الاقدم فالاقدم با گوش انسان و کلام الهی مقایسه شده است.

۸- بت شکنی اسلامی یک جنبه دیگر هم دارد. از آنجا که انسان مطابق صورت خداوند خلق شده است کفر است که این صورت تقلید شود. لکن این نظر نتیجه منع بکار بردن تصویر است و نه علت آن.